

Eva JACOBS

Zangeres

In het VTM-programma *The Voice van Vlaanderen* raakte ze niet voorbij de tweede selectieronde, maar de Limburgse Eva JACOBS had de televisie niet nodig om haar carrière in de muziek te lanceren. In juli kwam haar eerste album uit en Radio 2 pikte het nummer *Best Friends for Life* prompt op. In haar nummers zit vreugde en verdriet, pop en soul. En geloof. JACOBS is gedoopt in de evangelische Kerk.

‘In de auto of op wandel, ik kan eigenlijk overal bidden’

Jozefien VAN HUFFEL

We spraken af in het centrum van Houthalen, de gemeente waar Eva JACOBS is opgegroeid en nog steeds woont. Ze komt met de bus, want ze heeft vandaag geen auto ter beschikking. Nog maar net zit ze neer op het terras aan de kerk, als er al bekenden op haar af stappen. „Je album is goed, Eva, echt waar”, klinkt het. De zangeres bedankt, verlegen glimlachend. „Zeker in mijn thuisstreek steunen mensen me. Dat vind ik fantastisch”, zegt de zangeres.

–Je bent nu 22. Hoe oud was je toen je de muziek ontdekte?

Ik zal niet veel meer dan een meter hoog geweest zijn. Mijn vader is pianist. We zijn thuis met vier kinderen, maar ik was de enige die de piano echt ongelooflijk interessant vond. Eerst stortte ik me op het musiceren. Op m'n dertiende begon ik erbij te zingen en zelf nummers te schrijven. Mijn eerste lied was een gospelnummer, helemaal gericht op God. Ik schreef het voor mijn moeders verjaardag en nam het op in een kleine studio. Ik verkocht de singles toen ook aan vriendinnen op school.

Een showbeest had ik echter niet in me. Nog altijd niet, al gaat het al beter. De eerste keren dat ik op een podium stond, dacht ik er amper aan om mijn publiek aan te spreken. De muziek is voor mij het belangrijkste.

–Draag je ook het geloof mee uit je gezin?

We zijn evangelisch opgevoed, maar we mochten wel altijd onze eigen keuzes maken. Ik ben gedoopt toen ik dertien of veertien was en dat was de officiële bevestiging van een keuze die geleidelijk aan groeide. Er waren ook momenten dat ik God losliet. Dan merkte ik dat christen zijn je echt verandert. Het bepaalt je blik op de wereld en hoe je je vanbinnen voelt.

Met je geloof moet je elke dag bezig zijn, niet alleen als het slecht gaat en je steun nodig hebt. Ik probeer dagelijks een stil moment in te voeren en lees vaak in de Bijbel. Bidden kan ik eigenlijk overal, ook in de auto of als ik aan het wandelen ben.

–Schrijf je nog steeds nummers over je geloof? Mijn eerste liedjes waren allemaal gospel. Op m'n vijftiende mocht ik ze voorstellen aan de bekende popgroep Das Pop. De muzikanten luisterden aandachtig en

Eva Jacobs: „Ik ben geen showbeest. Contact maken met een publiek is iets waar ik echt op moet oefenen.” © Mine Dalemans

wilden me helpen, maar vroegen ook of ik misschien ergens anders over zou kunnen schrijven, over vriendschap of liefde of zo. Intussen maakte ik zelf heel wat mee dat me tot nieuwe teksten inspireert. *Loss* gaat bijvoorbeeld over het overlijden van de zus van mijn moeder, een geliefde vrouw, aan kanker. *My One And Only* is een

„Als ik wijn drink, vragen mensen soms of dat wel mag. Ze denken dat gelovigen geen plezier maken”

liefdeslied dat het verhaal vertelt van de ontmoeting van mijn zus en haar man. Maar omdat ik al mijn hoop en moed uit het geloof put, zal God nooit helemaal uit mijn muziek verdwijnen.

Vooraf in België durven weinig jonge mensen uitkomen voor hun geloof. Ik kan er niet in elk interview over praten, want soms krijg ik rare reacties. Mensen vinden

het dom en ouderwets om te geloven, en dat vind ik jammer. Ik ben ook bang dat het niet zal beteren, dat het alleen maar moeilijker zal worden om als gelovige je mannetje te staan

–Voel je je in de muziekwereld begrepen?

Ik kwam in de muziekindustrie nog niemand tegen die op dezelfde manier denkt als ik. Soms, als ik een glas wijn drink of uitga, beginnen mensen me vragen te stellen. Mag ik dat wel? Ik ben toch christen? Ze denken dat gelovigen geen plezier mogen maken. Terwijl ze dat bij grote, net zo goed gelovige muzikanten zoals Aretha Franklin en Lauryn Hill wel normaal vinden.

Tegelijk merk ik dat anderen in de muziekwereld echt naar me luisteren. Ze komen het niet vaak tegen, denk ik, een jong meisje met zo'n levensvisie! Ik bedacht al op heel jonge leeftijd dat ik mijn muzikaal talent wil gebruiken om een getuigenis te geven in de wereld. Ik vergelijk het met mensen die goed kunnen praten en omgaan met anderen en daarom zendingswerk doen. Iedereen heeft zijn eigen kracht en we moeten die op de juiste manier gebruiken.

–Wat wil je graag verder bereiken, nu je eerste album uit is?

Ik ben blij en dankbaar om wat ik tot nu toe heb kunnen doen. Ik begon met muziek als een hobby. Nu werk ik nog deeltijds in de horeca, maar stap voor stap groeit mijn passie uit tot een carrière. Het is soms zwaar om alles te combineren, maar ik ben een harde werkster.

Ik wil niet beroemd worden, ik wil gewoon een boodschap brengen die de mensen raakt en ik hoop dat ik mezelf daarvoor niet zal moeten verkopen.

Mijn eerste album is mijn vorige leven. Sommige nummers zijn zeven of acht jaar oud. De puberale verwoordingen heb ik herschreven. Ik wilde dat ze niet verloren zouden gaan, want al mijn nummers betekenen veel voor me. Nu kan ik vooruit.

Soms vragen mensen, zelfs goede vrienden, waarom ik niet probeer om meer commerciële nummers te schrijven. Wordt er dan niet al genoeg oppervlakkige muziek de wereld ingestuurd? Natuurlijk mag er ook muziek zijn om op te feesten, maar in de hitparade vind je nummers waarin de zangers vrolijk uitschreeuwen dat ze een kater hebben. Ik maak toch liever muziek waar mensen iets aan hebben.